

InterogaTIFF

Aflați despre uimitoarele aventuri ale lui Kenedi (cel din viața reală) povestite de un câștigător al Ursului de Aur.

PAGINILE 10, 12

Expoziție foto

Astăzi la or 19.00 are loc la Muzeul de Artă vernisajul expoziției Still Sound a fotografului Cosmin Bumbuț, părintele tuturor posterelor TIFF de până acum. E momentul să vă întâlniți cu artistul la el acasă.

PAGINA 6

APERITIEF

Festivalul Internațional de Film
TRANSILVANIA

Ediția 7, 30 mai – 8 iunie 2008, Cluj-Napoca

Publicație oficială a TIFF
#4, Luni, 2 iunie 2008

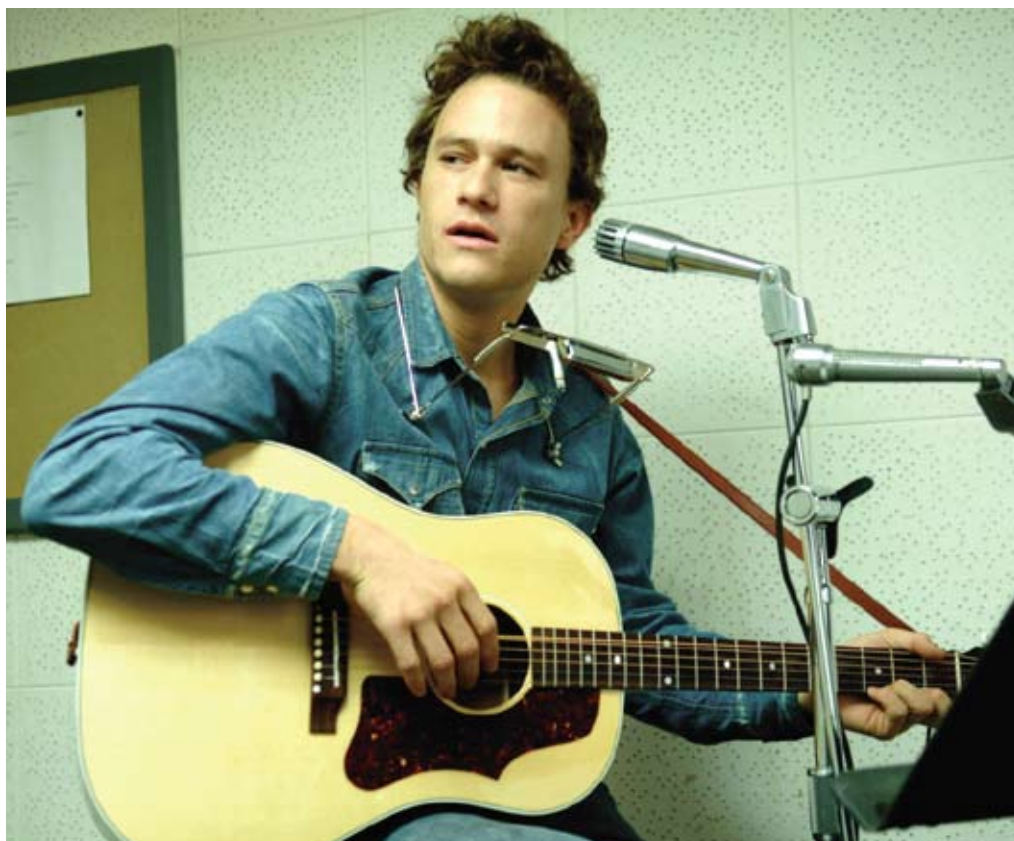
www.tiff.ro

Prezentat de:

Sprijiniți Muzeul de Artă: Proiecția de caritate *I'm Not There*

„Cine ești tu, domnule Dylan?” era una dintre întrebările ușor caustice din *Masculin Féminin-ul* lui Godard. Într-un fel, pariul lui Todd Haynes e tocmai ocultarea răspunsului.

C a și chintesența interogațiilor despre cel mai mare-important-controversat-adulat-(di)simulat-eluziv... artist, i.e. interpret, poet, profet, proscris, activist, mister, impostor, cameleon (vezi și genericul filmului) pop-cultural al ultimei jumătăți de veac. Și cel care a jucat într-o capodoperă a anilor '70 (*Pat Garrett & Billy the Kid*) un personaj improbabil/perfect numit Alias. *I'm Not There* e, dincolo de povestea ultra-știută cu 6 personaje (+un regizor) în căutarea unui Dylan, filmul unui fan(atic) a cărui familiaritate cu subiectul e enciclopedică și comparabilă doar cu admirația – atent analizat/intelectualizată, însă. Mai e și un formidabil exercițiu formal/semantic ce prinde perfect și întoarce pe toate părțile esența volatilă a unui om care a fost, pe lângă cristalizarea vocii unei (mai multor?) generații, într-o perpetuă mișcare, metamorfozându-se surprinzător de fiecare dată când o etichetă stătea să i se lipească. ■

CARMEN MEZINCESCU

APERITIFF / 2

Competiție

Cerul, pământul și ploia Karoy

Un film cu un ritm lent, egal cu sine, care pare a veni dintr-o altă lume, dintr-un timp constituit din goluri și tăceri care nu neliniștesc, ci, dimpotrivă, susțin afirmația regizorului Jose Luis Torres Leiva: „Îndrăznesc să spun că este un film despre *plimbări*: mentale, virtuale, pe jos, cu mașina, cu ferryboat-ul...” Viețile celor patru personaje (Ana, Toro, Veronica, Marta) încep în punctul în care se termină momentele de evaziune, de răgaz sau de simplă hoinăreală, toate înțelese ca forme ale rătăcirii într-o lume izolată, care îi îndepărtează și însingurează pe cei prinși în ea. O radiografie a poveștilor mărunte, prinse în zile identice, aceleași drumuri și gesturi, o viață care se desfășoară pe repeat și care, cu toată linearitatea sau previzibilul din fundal, impresionează și provoacă privitorul prin naturalețe și simplitate. Totul într-o manieră discretă, care nu caută cu orice preț să emoționeze, ci obține efectul tocmai prin lipsa intenționalității, prin poeticitatea imaginii și lentoarea poveștii. ■

– ALEXANDRA CONSTANDACHE

Competiție

Karoy

Nu știi dacă este o veste bună sau proastă. Cert este că tărîmul Kazahstanului este cam așa cum l-a descris Borat. Eminamente rural, cu mijloace de transport patrupede, peisaj semi-deșertic punctat de câteva cocioabe și sărăcie lucie. Scenă perfectă pentru mașinațiunile fie ele machiavelice, fie venite pe filiera Nastratin Hogea ale protagonistului, escroc pauper de mîna a doua, lipsit de scrupule și extrem de descurcăreț. Fie că e vorba de pierdut la cărți economiile unei rude sărace și miloase, fie că este vorba de o mică minciună care va rezulta în destrămarea unei căsnicii, fiecare dintre acțiunile eroului se soldează cu victime. Zhanna Issabayeva insistă pe estetica plată și stagnantă a unor cadre seci și prelungi. Rezultatul este un film cu certe valențe de documentar etnografico-antropologic despre o țară de dincolo de capătul lumii moderne. Din care puteți afla câteva insule cu parfum local, cum arată kazahii și care este vîrsta medie de înșurătoare la anumite popoare. ■

– CRISTI MĂRCULESCU

TIFF la cald

Lucruri care nu se fac

Românii noștri s-au dus la drive în cu jeep-ul, ceea ce este lăudabil, însă au parcat în primul rînd fără să le pese că alții, cu mașini mai mici și mai modeste, au fost nevoiți să vadă concertul de afară, cu un sunet aproximativ, în condițiile în care tot schepsisul și minunăția era să stea în mașină. Le amintim acestor domni că la TIFF nu dimensiunea contează, ci calitatea sunetului și a imaginii.

Aseară la Heima echipa de la AperiTIFF a încercat să beneficieze de 8 minute (că mai mult n-am avut cum) de vizionare în pace. Și tocmai

cînd sufletele noastre se înălțau la cer și începeau să se bălăcească extatic în muzica lui Sigur Rós, două domnișoare ajunse mai tîrziu au aterizat în spatele nostru. A început să le sune telefonul (disonanța era biciuitoare), să răspundă („Am ajuns la film, da... păi n-avem loc... păi nu putem să stăm în picioare atîta... blablabla... Hai că nu mai pot să vorbesc”) după care au început să tîrîie scaunele (de fapt chiar ușoare) pe pietriș prin spatele nostru. Cînd o să iasă românul din somnambulismul și ignoranța la tot ce e în jurul lui?

Dacă ești la Open Air nu înseamnă că poți să filmezi compulsiv și să dai fumul în nasul celui de lîngă tine. De fapt, se aplică aceleași reguli ca la orice cinema. Nu poți să vorbești nestingherit la telefon. Chiar dacă ești la masă la o crîsmă nu înseamnă că poți vorbi tare sau că ai voie să te hlizești zgomotos cu prietenii. Ai spațiul din interior pentru asta. Nu obtura ecranul, lumea a venit aici să vadă un film. ■

Echipa AperiTiff

Laura Popescu,
Anca Grădinaru – editori
Carmen Mezincescu – editor executiv
Cristi Mărculescu, Jorn Rossing

Jensen, Miruna Vasilescu, Toma Peiu,
Mark Racs, Radu Meza, Alexandra
Constandache, Cristina Cîrligeanu,
Andrei Rus, Andreea Liutec

Design: Carmen Gociu
Ilustrație: Matei Branea

Distribuție: Ionuț Husti

Tipărit cu sprijinul
Ziarului Clujeanului
Tipografie: Compania de Producție
Tipografică Cluj

Open Air

PVC-1

din dinamită și ceas. O armată (și ceva poliție) de oameni se agită, aleargă, strigă, își smulge părul din cap încercând să înlăture neobișnuita bombă amplasată la gîtul femeii de un grup de teroriști în căutare de recompense. Însă PVC-ul nu se taie cu una, cu două: deși la început ești tentat să nu iei prea în serios acest film no-budget filmat parcă de un grup de copii cu imaginație bolnavă pe care bunica nu îi supraveghează cum trebuie în vacanța de vară, suspansul devine înnebunitor spre final, cînd gluma se îngroașă și începi să înțelegi că nu e de glumit: pînă și cele mai absurde coșmaruri pot deveni realitate mai ușor decît ne-ar plăcea să credem. Neliniștitor dar din care te trezești cu greu, mult după ce ieși la lumina zilei și încerci să îți vezi de viață. Ceea ce s-ar putea să nu mai fie o sarcină atît de simplă de acum înainte. ■

- TOMA PEIU

Open Air

Testimonial

Documentarul lui Răzvan Georgescu este, fără îndoială, unul dintre cele mai penetrante filme ale acestei ediții. Moartea e una dintre cele mai cinematografice chestii de pe lume, cu cît mai terifiantă cu atît mai incitantă și cu cît mai gore cu atît mai delicioasă. Nu și cînd afli că mai ai de trăit 3 ani. Atunci cu siguranță dispăre tot fun-ul. Filmul regizorului român de origine germană spune deci o cu totul altă poveste, tocmai aia de care nu vrea să audă nimeni și care ne-așteaptă pe toți. Și e unul dintre acele rarissime pelicule create cu o integritate totală, nedorind să cîștige și să subjuge ci menită să asigure continuitatea între aflarea diagnosticului cumplit și ultima bucată de viață estimată

Votul Publicului

Competiție

Balul de toamnă/ Sügisball 3,80

Lacul Tahoe/ Lake Tahoe 3,47

Barometru general

Nu ne lua în seamă/ Non pensarci 4,41

Heima 4,38

Luptătoarea/ Fighter 4,34

O crimă americană/ An American Crime 4,32

Caramel 4,28

Cargo 200/ Gruz200 4,08

Azi eram frumoasă, jună/ Today I was Young and Pretty;

Viva Constanța! 4,00

Scurtmetraje EFA: Partea I 3,86

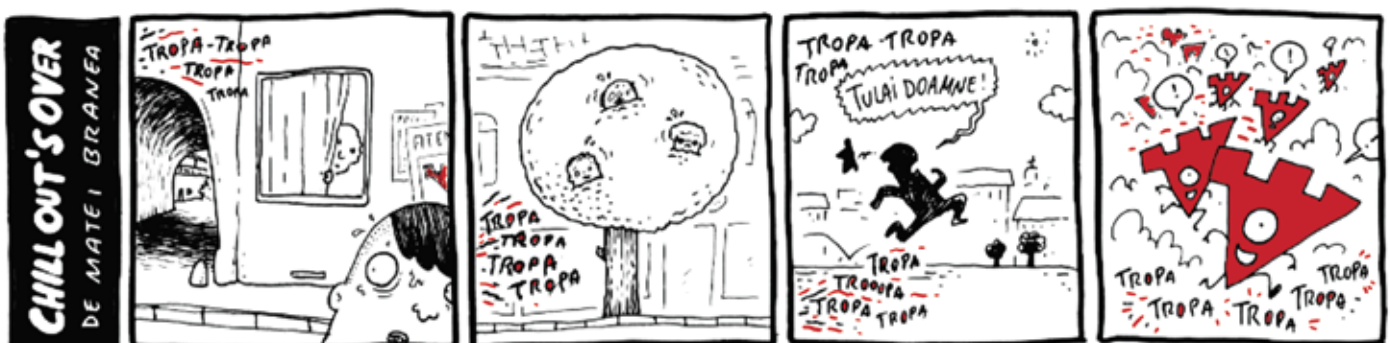

Cîștigătorii concursului Nescafe „Votează cel mai bun film” de azi sînt: Paul Suci, Adriana Fodor și Oana Tismănar

Foto: Adi Marineci

implacabil de medici. Ce poate face un regizor cînd află că e pe moarte? Cel mult un film. Ce poate face un artist care află că mai are puțin de trăit? Cel mult să continue să creeze. Se schimbă fără îndoială temele și artiștilor în cauză le devine imposibil să creeze artă pentru artă. Veți vedea deci opera angajată de la finalul vieții cîtorva mari artiști și lupta lor devastatoare de a-și păstra identitatea și calmul în clipe în care principiile seducătoare tind să se fărîmițeze. Și nu veți vedea nici o secundă de patetism pînă la final, oricare ar fi el. ■

- LAURA POPESCU

Filmul corean

Ghid de orori coreene

Deloc greu de anticipat, filmele de groază coreene au ca sursă Coreea de Sud (deoarece în Coreea de Nord populația este mult prea ocupată cu rosul scoarței de pe copaci și vînătoarea de vrăbii și broaște). Schema de funcționare a horror-ului corean este greu de anticipat. În primul rînd, pentru ca nu prea există. În al doilea rînd, pentru că sensibilitatea eminentamente melo-dramaticoasă, asezonată cu hardcorisme nu întotdeauna palatabile a coreenilor își face din plin simțită prezența indiferent de încadrarea filmului și, în al treilea rînd pe rezon de incongruență psihică între mentalul occidental și cel corean.

Urmează o suită de elemente care vă pot certifica faptul că filmul de groază cu oameni dotați cu ochi oblici pe care tocmai l-ați văzut este corean.

1. există un/niște copil/copii. Care nu este fantomă (dacă ar fi fantomă v-ați afla, cu certitudine în fața unui (pseudo-)horror nipon.
2. Sexul și nuditatea nu abundă. Dar implicite cum sînt, tot au o alură bolnavă. Incest, consecințe nefaste, etc.
3. Spre diferență de vecinii lor japonezi și omologii lor americani, coreenii își respectă suficient de mult personajele cît acestea să nu se sperie ca ultimii hidrocefali de sunete și obiecte din viața de zi cu zi (deci nimeni nu se va speria cînd se deschide o ușă, cînd apare în cadru un alt personaj sau cînd se așează un porumbel pe pervaz).
4. Fantomele furioase careucid fără discernămînt și ucigașii în serie care hăcuiesc tineret dornic de sex/țigări/alcool nu sînt deloc un loc

comun în cinema-ul coreean. Poate tocmai de aceea merită respectul nostru maxim.

5. Dacă răzburarea este corectă, personală și îi are ca ținte pe făptașii unor lucruri reprobabile din trecut, atunci se cheamă vendeta coreeană și oricît de complicat-complexată ar fi, merită văzută (Park Chan Wook și Trilogia Răzburării, anyone?)

6. Dacă nu există încă în producție sau pe ecrane un remake american, aveți toate șansele să vă aflați în fața unui film de groază și mister coreean.

7. De regulă, coreenii nu se bălăcesc în mațe, dar nici nu evită în vreun fel secvențele hardcoriste.

8. Respectul pentru spectator marchează majoritatea producțiilor cinematografice coreene: dilaoguri menite să explice pînă și ultimului spectator oligofren ce s-a întîmplat, cînd și de ce, nu veți întilni în filmele de groază coreene.

9. Da, domnișoarele coreene sunt mult mai puțin psihotice și cu mult mai sexy decît restul populației feminine din filmele asiatice.

10. Cu notabila excepție a lui Kim-ki Duk, alegerea unui film coreean, indiferent de genul cinematografic în care este integrabil, se cheamă o dovadă de bun-gust. ■

– CRISTI MĂRCULESCU

Umbre

Epitaf

Spital, fantome, psihoze, călătorii (pr) în timp. Sau un horror coreean făcut à la Japonaise. Trei povești mai degrabă stranii decît oripilante. Doctorul care sare înapoi în timp (din 1979 în 1939) și ajunge angajat al morgii unui spital. Doamna doctor care se plimbă, fără umbră, printre cadavre. Pre-adolescenta japoneză (drăguța de ea) care zbiară ca din gură de șarpe chinuită de halucinații și vise stranii. Amor post-mortem tratat în cheia poveștilor nipone cu fantome. Sperieturi boom-bastice și estetică faux-vintage. O poveste fracturată, puzzle nu tot timpul inteligibil (dar deh, nici toate chestiunile super-naturale nu sunt tot timpul inteligibile) și o mini-panoplie de asiatice mici, terifiate și parțial acoperite de sînge. Petru faniul genului și pentru cei (foarte puțini așa crede) care nu au văzut vreodată un horror asiatic cu fantome. ■

– CRISTI MĂRCULESCU

Vox Pop

Problema cu țînțarii

„Da, mi-a plăcut pentru că l-am perceput ca pe un documentar. E destul de sugestiv și mi-a plăcut că am auzit de vlahi și vorbeau în romînește.” Anonim

„E ciung. Haios!” Anonim

„Da, pentru că a fost sincer, nu a fost trucat.” Laurențiu, 34 ani

„Da, foarte mult, pentru că e nostalgic și pentru că erau povești adevărate despre oameni.” 21 ani, Laszlo

Spot TIFF7 – 004: Paul Negoescu

Paul Negoescu

Ești cel mai tânăr dintre cei 7 regizori aleși să facă spoturile TIFF anul acesta. Cum de ai ajuns în gașca asta? Te-a intimidat vreun pic alăturarea?

Am primit într-o seară un telefon de la Chirilov în care mi-a făcut propunerea și pot să spun doar că atunci m-a onorat foarte tare. Probabil, însă, au refuzat foarte mulți regizori înaintea mea și așa s-a ajuns și la mine. Cam cum a ajuns Pișcoci la emisiunea despre revoluție în filmul lui Porumboiu.

De când vii la TIFF?

Prima dată am fost în anul 1, deci prin 2003 dacă nu mă înșel.

Care e cel mai tare lucru la James Bond?

Bond supraviețuiește mereu. Și cel mai tare Bond român e Nicolaescu. În prima variantă de scenariu, propusesem un Bond care să se tragă din comisarul Moldo-

van, iar ultima lui replica să fie „Un fleac, m-au ciuruit”. Nu s-a putut pe motivul că Nicolaescu nu e un clasic universal ca să fie recunoscut și de invitații străini.

De unde fantezia asta cu fețele hot care să spele în tandem mașina?

De la Mihai Chirilov și Tudor Giurgiu. Eu aveam inițial o soluție de final diferită, care lor li s-a părut prea seacă: Bond era oprit de copilașii care îi spălau parbrizul, el se uita în portofel și observa că nu are decât hîrtii de 1 milion. Apoi pleca fără să le dea niciun ban. De-asta copiii strigă după el „țărane”. Ei au venit cu propunerea asta, eu le-am filmat pe amîndouă, ei au ales-o pe cea cu blondele.

Bond-ul tău e Toma Cuzin, iar următorul tău film (împreună cu Vlad Trandafir) e Fabulosul destin al lui Toma Cuzin. Ți-ai găsit deja actorul?

Fabulosul destin al lui Toma Cuzin e un exercițiu de imagine pe care l-am început acum 2 ani și care nu este încă montat. Toma Cuzin joacă rolul principal, iar titlul este o parafrază la *Amélie*.

Și asta pentru că, fiind exercițiu de imagine, am încercat să facem cît mai multe trucuri vizuale à la Jean-Pierre Jeunet, evident nebeneficiind de vreun fel de buget. E limpede că, dacă ar fi ieșit bine, filmul ar fi fost de mult în festivaluri. Așa, îmi place să-l numesc „un *Amélie* pentru săraci”.

Pe cînd te vedem aici și cu un lung metraj? Și cum va fi acela?

Nu știu cînd voi debuta și, din păcate, nu ține doar de mine. Chiar dacă aș avea un proiect beton, nu aș fi sigur că primesc finanțarea necesară. Cert e că va fi un film făcut pentru mine și pe gustul meu, un film așa cum aș vrea eu să văd. Momentan, însă, mai fac cîteva scurt metraje.

Care dintre spoturile de anul acesta ți-a plăcut cel mai mult?

Oricum, în niciun caz varianta cu blondele a spotului făcut de mine. Nu le-am văzut pe toate, ci doar jumătate. Însă îți pot spune că nu apreciez falsa modestie dintr-unul din spoturile favorite ale publicului.

Program Luni, 2 iunie

Cinema Republica

11.00 **Ce nu știe nimeni / Det som ingen ved** (Danemarca, 2008) 99'; Regia: Soren Kragh Jacobsen (FD)
13.00 **Singe contaminat / Mýrin** (Islanda-Germania- Danemarca, 2006) 93'; Regia: Baltasar Kormakur (S)
15.30 **Primii ani din viața lui Erik Nietzsche: Partea I / De unge ar: Erik Nietzsche sagaen del 1** (Danemarca, 2007) 91'; Regia: Jacob Thuesen (FD)
18.00 **Tranzistorul iubirii / Mon-rak Transistor** (Tailanda, 2001) 115'
Regia: Pen-ek Ratanaruang (3x3)
20.30 **I'm Not There** (SUA, 2007) 135'; Regia: Todd Haynes (S)
Proiecție caritabilă (pentru Muzeul de artă)
23.00 **Prizonieri în casa morții / Trapped Ashes** (SUA - Japonia - Canada, 2006) 105'
Regia: Joe Dante, Ken Russell, Monte Hellman, Sean S. Cunningham, John Gaeta (U)

Cinema Victoria

10.00 **Leo** (Suedia, 2007) 78'; Regia: Josef Fares. (S)
12.00 **Fețe acoperite / Sakli yüzler** (Turcia, 2007) 127'; Regia: Handan Ipekci (S)
14.30 **Hip Hop-ul ca o armă / Sling-shot Hip Hop** (SUA, 2008) 80'; Regia: Jackie Salloum (DNR)
17.00 **Sextet** (Olanda, 2008) 91'; Regia: Eddy Terstap (FL)
19.30 **Cerul, pămîntul și ploaia / El cielo, la tierra y la lluvia** (Chile-Franța-Germania, 2008) 110'; Regia: Jose Luis Torres Leiva. (C)
22.00 **Karoy** (Kazahstan, 2007) 95'; Regia: Zhanna Issabayeva (C)

Cinema Arta

10.30 **Ascultă trecutul / Ecoute le temps** (Franța, 2007) 87'; Regia: Alante Kavaite (U)
12.30 **Soarele gutuii / El Sol del Membrillo** (Spania, 1992) 133'; Regia: Victor Erice (3x3)
15.15 **Secvențe / Sequences** (România, 1982) 98'; Regia: Alexandru Tatos (3x3)
17.30 **Scurtmetraje EFA: Partea a II-a 75'** (ES)
20.00 **Epitaf / Gidam** (Coreea de Sud, 2007) 98'; Regia: Jeong Beom-sik & Jeong Sik. (U)
22.30 **Dușmanul dușmanului meu / My Enemy's Enemy** (Franța-Marea Britanie, 2007) 87'; Regia: Kevin Macdonald (FL)

Cinema Echinox

21.30 **Trupa de elită / Tropa de Elite** (Brazilia, 2007) 118'
Regia: Jose Padilha (S)

Enigma

22.30 **PVC-1** (Columbia, 2007) 85'; Regia: Spiros Stathoulopoulos (ITR)
0.30 **Testimonial / Testimony** (România-Germania, 2008) 90'; Regia: Răzvan Georgescu (ZFR)
Muzeul de artă: Galerie
12.00 **Pericol real / Able Danger** (SUA, 2008) 85'; Regia: Paul Krik (U)

Drive In Iulius Mall

22.00 **Drumul spre glorie / Szabadság, Szerelem** (Ungaria, 2006) 123'; Regia: Krisztina Goda (ZM)

APERITIFF / 6

Supernova

Fețe acoperite

La unele popoare orientale, practica „uciderii pentru onoare” se referă la cazul în care un bărbat ucide o femeie din familia lui, sub acuzația că ea ar fi pătat onoarea familiei. Acesta este subiectul dramei regizorului turc Handan Ipekçi - povestea unei femei care face eforturi vitejești pentru a scăpa de răzburunarea diabolică pusă la cale de familia ei. Adolescanta Zuhre face greșeala fatală de-a se culca cu un băiat și rămâne însărcinată. Când membrii familiei ei descoperă acest lucru, îl forțează pe fiul lor, Ismail, să stranguleze bebelușul, iar apoi îl trimite în pădure cu Zuhre, cu ordinul strict să o omoare. În ultimul moment, Ismail, care pînă atunci o ținuse sub amenințare cu arma, se dezice de ordinul părinților și o lasă să scape, fără să le spună nimic părinților. După cinci ani, o regăsim pe Zuhre trăind în exil, în Germania, din nou sub amenințarea de-a fi ucisă, din momentul în care unchiul ei află că a supraviețuit... Regizoarea urmărește revărsarea crudă a sentimentului de ură și încercarea disperată a femeii de a scăpa de „vînătoare”. ■

- CRISTINA ADELA CÎRLIGEANU

Sînge contaminat

Filmul începe cu o secvență izbitoare ce te derutează oarecum. Doi morți, o fetiță răpusă de o boală cu transmisie genetică, neurofibroză și un bătrîn asasinat în propria casă. Două destine ce nu au nici un punct tangențial pînă cînd ancheta pornită, aparent fără rezolvare, va reuși să aducă la lumină păcatele trecutului ce s-au crezut de mult îngropate. Drama acestor oameni a cărei seve se trag din trecut se împletește cu cea a comisariului neputincios în fața prăbușirii morale și sociale a propriei fiice. Cu 30 de ani în urmă, bătrînul asasinat a comis o serie de nelegiuri alături de doi prieteni, unul acutualmente pușcăriaș periculos. În peisaj apar alte două femei care joacă un rol fundamental în povestea noastră, una fiind bunica fetei moarte și care a avut legături dubioase cu cei amintiți anterior. Secvența comico-tragică, cînd unul dintre comisari este pus să întrebe toate femeile care aveau în jur de 60 de ani dacă au fost violate cu 30 de ani urmă, e deliciul acestui thriller genetic. *Sînge contaminat* este un film polițist impredictibil, motiv pentru care merită să-l încerci. ■

- ANDREIA LIUTEC

Eveniment

Still Sound

Astăzi de la ora 19.00, la Galeria Muzeului de Artă din Cluj-Napoca are loc vernisajul expoziției foto susținute de TIFF, STILL SOUND, cu fotografii de Cosmin Bumbuțacompaniate de piesele muzicianului Vlaicu Golcea.

Vizitatorii Galeriei vor fi puși în fața unei experiențe inedite: „exponatele” sunt 14 fotografii cu dimensiunea de 1 x 1.5 metri, iar piesele special compuse de Vlaicu Golcea vor fi ascultate la playerele

iPod atașate fiecărei fotografii în parte. Maximă securitate și zgomot de deplină nemișcare asigurate de către posesor vechiului său Trabant. Copil aruncînd netulburat în aer o pungă fîsiitoare pe post de minge. Vibrația la unison a perechilor de dansatori învîrtitori.

Gîndită ca un colaj de stări dintr-un același colț - de tihnă și de pace pe dinăuntru, Cosmin Bumbuț propune cu Still Sound o serie de fotografii înlănțuite în plan auditiv în primul rînd. Evident articulat în unele, reverberat și doar în subînțeleas asociat în altele - un (ră)sonet răzbate din fiecare dintre imagini, rotunjind povestea. Inputul muzical îi aparține lui Vlaicu Golcea, muzica sa nu este însă un comentariu explicit al fotografiei, ci mai degrabă o expresie total subiectivă a impresiei lăsate de imagine, amestecată cu amintiri personale; muzica nu este un ghid, ci mai degrabă un impuls sonor, care, alături de cel vizual, declanșează emoții și amintiri privitorului-ascultător.

Cosmin Bumbuț și Vlaicu Golcea vă poftesc așadar într-o incursiune printre imagini de neuit surprinse de ochii și urechile aceluiași oameni. ■

Concurs Impact Unde l-a găsit Gus Van Sant pe actorul principal din *Paranoid Park*?
(Răspundeți pe adresa aperitif@tiff.ro și cîștigați premiul Impact)

Drive In

Drumul spre glorie

Ultima proiecție TIFF de anul ăsta la drive in. Altfel spus, ultima șansă de a te expune la un ecran de proporții și de a vedea un film „the american way” cu atât mai mult cu cât de la metoda cinematografică la povestea de pe ecran e doar un pas. Povestea urmărește revolta ungarilor în perioada revoluției din 1956 ce s-a desfășurat pe două fronturi distincte și aparent fără legătură (străzile Budapestei și Jocurile Olimpice de la Melbourne), dar care se concentrează pe lupta pentru libertate și pe nevoia instinctivă de a riposta. Scenaristul Joe Eszterhas (*Basic Instinct*, *Iron Man*) oferă o versiune hollywoodiană a tragicelor evenimente avându-l în prim plan pe starul echipei de polo Karcsi Szabo forțat să aleagă între visul de a câștiga Jocurile Olimpice și dragostea față de prietena sa revoluționară Viki. Filmul este bazat pe o poveste adevărată: victoria Ungariei asupra Uniunii Sovietice într-unul dintre cele mai tensionate și violente meciuri din istoria sportului. În timp ce echipa de polo a Ungariei învingea Uniunea Sovietică, Armata Roșie recăpăta controlul asupra Budapestei. Filmul impresionează prin recreerea fidelă a revoluției (demonstrațiile miilor de oameni care au protestat, luptele de stradă) și tensiunea meciului de polo. ■

– ALEXANDRA CONSTANDACHE

Iulius Mall partener al
Festivalului Internațional
de Film Transilvania 2008

www.iuliusmall.com

 IULIUSMALL

Bîrfa Vodafone

Elvis nu e mort, a concertat la Meeting Point TIFF...

În căutarea TIFFarului

Episodul 2

Pumni AperiTIFFului

Cele 7 păcate comise la TIFF

1. Care e filmul care ți-a plăcut dar nu vrei să recunoști pentru că e plăcere vinovată?
2. Ce ai ratat și nu trebuia pentru nimic în lume?
3. Ce ai făcut în timp ce ți-ai dorit cu disperare să fii la film?
4. Ce aveai de făcut de extremă importanță dar ai lăsat totul baltă și te-ai dus la film?
5. Despre ce film ai zis că ți-a plăcut numai ca să dai bine în ochii celorlalți?
6. Ce n-ai ratat cu nici un preț și apoi ne-ai înjurat pentru recomandarea din AperiTIFF?
7. Excesul tău nr. 1 de la TIFF.

Oriana

27 de ani, lucrător comercial, a descoperit TIFFul acum trei ani de zile și de atunci e nelipsită printre spectatori. Interesată de realism și existențialism, detestă comoditatea și iubește oamenii, TIFFul fiind o ocazie perfectă de socializare și exprimare liberă, verbal dar mai ales ideatic.

Diagnostic: addicted

Cele 7 păcate ale Orianei:

1. *Reconstruction*
2. *Euforia*, un film de care am auzit ulterior că e bun dar și petrecerile aferente festivalului
3. Lucrez și serviciul a fost singurul motiv bine întemeiat să nu merg la vreun film. Cîteodată mă gîndeam să demisionez, dar nu pot ignora consecințele pe calele-aș fi resimțit din plin.
4. Nu s-a întîmplat pentru că nu îmi permit încă să fac anumite

compromisuri pentru plăcerile personale.

5. Am recomandat prietenilor un documentar despre o trupă rock doar pentru că a avut priză la public cu toate că mie personal nu mi-a plăcut.

6. Scurtmetrajul *Umbre*

7. 5 filme în aceeași zi că am ajuns să nu le mai pot procesa, însă nu regret și sunt sigură că am să repet aceeași „greșeală”

Tudor

29 de ani, inginer, lucrează în publicitate. A venit la TIFF de la venirea lui în Cluj, mai exact de 7 ani de zile.

Diagnostic: overdosed

Cele 7 păcate ale lui Tudor:

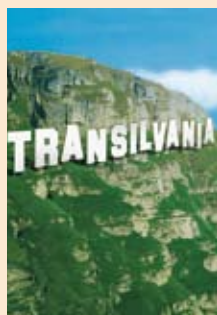
1. Nu cred că poate fi vorba de așa ceva, întotdeauna mi-am exprimat părerea fără nicio ezitare chiar dacă reacțiile nu erau tocmai fericite.
2. Acum 2 - 3 ani am ratat un documentar despre un festival din Anglia.
3. Evident la job.
4. Am o agenție de publicitate și poate s-a întîmplat să nu fie gata un proiect din cauză că am mers la film sau în cel mai rău caz am pierdut un client.
5. Nu fac chestii de genul ăsta, îmi exprim părerea și gata.
6. Nu știu ce să zic, dar recomandările făcute în AperiTIFF sînt la filme mediocre și cele mai proaste recenzii sînt la filmele bune, adică cele care mi-au plăcut mie. Asta e ce am obsevat.
7. Odată am stat de la 10 dimineața pînă la 6 dimineața a doua zi, am fost la tot ce prevedea programul zilei respective, filme, petreceri, tot. ■

— ANDREIA LIUTEAC

Concurs

Cine a văzut cele mai multe filme la TIFF?

În ultimii șase ani ai fost la filme de dimineața pînă seara? Cîte filme ai văzut la TIFF? Uimește-ne! Trimite-ne biletele rupte dar păstrate cu grijă, înșiră-ne filmele! Ne rezervăm dreptul să ne povestești faza ta preferată din oricare dintre ele. Nu e ușor, dar pasiunea pentru filme îți poate fi răsplătită! Noi punem la bătaie o colecție de 3 ani de Republik și un interviu cu tine. Cel care ai văzut mai multe filme decît noi!

vodafone

Fii la superlaTIFF

"Cel mai important lucru în lumea filmului este să poți înfățișa oamenii în ipostaze pe care le-au uitat..."
Spike Lee

Demonstrează-ți creaTIFFitatea cinematografică!
Activează-ți Vodafone Internet pe mobil și intră în Vodafone live! secțiunea TIFF/homemade.ro

Fă un film cu telefonul mobil de maxim 90 de secunde, încarcă-l pe site în perioada 30 mai - 8 iunie 2008 și Vodafone îți va răsplăti talentul cu un telefon Nokia N95 8GB!
Mai multe detalii: www.vodafone.ro/live/TIFF
Trăiește fiecare clipă

LOADING...

Mercedes-Benz

Direct din fabrica de vise Mercedes-Benz.

Noile generații SL, CLS și SLK.
www.mercedes-benz.ro

Model SL 350. Consumul de carburant (l/100km) combina cu 12,68; EEC clase 103; max 103. Emisii diviză de carbon g/km: min 240; max 246.
Model CLS 320 CDI. Consumul de carburant (l/100km) combina cu 8,01/2,96; EEC clase 7 A; max 8,1. Emisii diviză de carbon g/km: min 202; max 213.
Model SLK 200K. Consumul de carburant (l/100km) combina cu 10,12/6,14/7,7; max 7,9. Emisii diviză de carbon g/km: min 192; max 198.

Mercedes-Benz

InterogaTUFF

Zelimir Zilnik: (rr)omul Kenedi a luat premiul pentru cel mai bun actor din mâna actorului din *The Boss of It All*

Ne-am emoționat și am râs la filmele lui Zilnik despre Kenedi, pe care le-am văzut dintr-un foc, unul după altul. Căutînd un pic, am aflat că: Zelimir Zilnik este un merituos regizor sîrb, care, printre altele, a cîștigat două premii la Berlin: Ursul de Aur în 1969 pentru *Early Works* și Teddy în 1995 pentru *Marble Ass* și a făcut documentare despre comunism, anarhie și terorism care au fost deseori interzise datorită nonconformismului cu care s-a raportat la aceste subiecte...

Cum a început toată povestea cu Kenedi? Aveați subiectul în minte și ați dat peste Kenedi întîmplător? Sau de la Kenedi a pornit totul?

Știam povestea despre familiile din Balcani care sînt trimise înapoi în Serbia. Primele lucruri pe care le-am filmat sînt niște interviuri cu tineri. Singura realitate pe care o cunosc este țara în care s-au născut și au crescut și unde și-au făcut prieteni. Faptul că acum sînt dați afară din casele lor și trimiși în Serbia îi dă foarte tare peste cap. Am aflat în 15 zile foarte multe lucruri și mi-am dat seama că aș putea face un film ceva mai lung, care să urmărească povestea lor reală. Așa că m-am dus în comunitatea rromă din Novi Sad și am început să caut printre ei pe cineva care să poată petrece 2/3 săptămîni cu mine și echipa. Am făcut chiar un casting filmat, ca să îmi dau seama care e cel mai cinogenic și expresiv dintre ei. Așa am dat peste Kenedi. A fost cu atît mai bine cu cît aveam nevoie de cineva care să vorbească și sîrba și germana și romales și Kenedi le știa pe toate astea și alte câteva. Apoi i-am ascultat povestea.

Cît din Kenedi se însoară e pură ficțiune și cît din el se bazează pe fapte reale?

Cu doi ani în urmă, Kenedi mi-a spus că are nevoie de o sumă mare de bani. Mi-a povestit că, pentru bani, a făcut sex cu bărbați. Am vorbit chiar cu un tip, care m-a asigurat că nu minte, dar care nu ar fi fost

dispus să apară în film. Cînd i-am spus că în Austria și în alte țări ale UE, căsătoria între membri de același sex este legală, s-a entuziasmat brusc și m-a întrebat dacă nu cumva am niște prieteni care ar fi dispuși să se-nsoare cu el. Așa mi-a venit ideea pentru povestea din filmul de ficțiune...

Kenedi e un actor atît de bun încît, pînă la un anumit punct, am crezut că și cel de-al treilea film e tot documentar.

E pur și simplu vorba de talent. Max și toți ceilalți sînt actori din Germania. Cînd au venit în Serbia mi-au cerut textele. Le-am explicat că nu vor juca după text – în principiu pentru că Kenedi nu știe să citească. Erau un pic sceptici la început, dar a fost șocant pentru toți să vedem cît de bine înțelegea Kenedi fiecare sugestie pe care i-o dădeam, exact ca un actor profesionist. Kenedi a obținut premiul pentru cel mai bun actor la premiile industriei de film din Serbia din 2007. Fridrik Thor Fridriksson, actor și regizor care a lucrat inclusiv cu Lars

von Trier i-a dat acest premiu, constînd în suma de 5000 de euro, pe care Kenedi a primit-o extrem de entuziasmat. Acesta a fost atît de impresionat de el, încît l-a invitat să joace în următorul său film, în Islanda. Kenedi a replicat însă că în Islanda e prea frig și că poate dacă ar filma într-o țară mai caldă, cum e Italia, ar veni și el să joace.

Ce s-a mai întîmplat cu Kenedi de-atunci? Plănuți o continuare a poveștii lui?

Acum cîteva luni, fratele lui a fost trimis acasă, din Germania, unde fusese logodit. Statul german i-a dat doi copii în grijă. Așadar, cînd a fost trimis înapoi în Serbia, a trebuit să ia și cei doi copii cu el. Așa că ne-am hotărît să mai facem un film. Tatăl lor mi-a mărturisit că Kenedi și frații lui au fost născuți în Italia, unde au stat pînă la vîrsta de 10 ani. Numele adevărat al lui Kenedi este de Giuseppe Chiaro. Așa mi-a venit ideea pentru următorul film: Kenedi ajunge în Italia, unde încearcă să descopere istoria familiei sale. Între timp, băieții au trecut ilegal în Ungaria și au cerut azil politic în UE. Momentan sînt într-o tabără de refugiați și așteaptă ca autoritățile să investigheze situația lor. Dacă totul e în regulă, vor fi trimiși într-o țară din UE. Dacă nu, vor fi trimiși înapoi în Belgrad și accesul în UE le va fi restricționat pentru 5 ani. Așa că așteptăm 2-3 luni să vedem ce se va întîmpla cu ei... ■

Umbre

Pericol real

Able Danger a fost un proiect ultra-secret al serviciilor militare de informații care, dacă e să crezi mai toți conspiraționiștii înveterați post-9/11, i-a identificat pe Mohamed Atta & ai lui mult înainte ca aceștia să se propetească în WTC și Pentagon cu tot cu avioane. Aceiași „paranoiici” mai spun că AD a dis-

trus, cu vreo doi ani înainte de amintitul 11/9, mulți terabytes de documente adunate pe teme conexe. *Able Danger/ Pericol real* este și filmul de debut al lui Paul Krik (Dave Herman), o comedie neagră, campy, noir-ish – cu multe-multe omagii vizual/dialogice la clasice precum *Șoimul maltez* ori *Kiss Me Deadly* – despre o lume new york/boemă în care un asemenea teoretician candid al conspirațiilor, ochelariștii ciufuliti, proprietar de cafea radicală (Vox Pop), prins în mreje de o femeie fatală cu accent estic și privire blândă, se trezește în mijlocul unei soi de fantezii (confirmarea tuturor ipotezelor lui) ce se mută rapid în thriller coșmarec. Care e hilar, absurd și neliniștitor de plauzibil simultan. Chiar și într-o lume alb-negru stilizată în care doar visele și ecranele tv sint color, iar camerele de supraveghere la tot pasul. ■

– CARMEN MEZINCESCU

cea mai bună selecție de canale de Televiziune
viteză mare la pachetele de Internet
convorbiri nelimitate în rețeaua de Telefonie

Toate de la UPC, furnizorul tău de 3Play!

www.upc.ro

tv • internet • tel
Simplu. Pentru fiecare.

Rroma Day

The Kenedi Saga Continues

"Just now both my main actors are in custody, so at least I know where they are," said Serbian director Zelimir Zilnik, in Cluj with his first three films about Kenedi.

In 2003, as Serbian director Zelimir Zilnik decided to make a film about ex-Yugoslavians being returned to their former country – *Kenedi Goes back Home* (*Kenedi se vrace kuci*), he had no idea he just started a continuing story which has not yet been finished.

A central character in Serbian cinema since 1966 - he won the Golden Bear in Berlin for *Early Works/Rani radovi* (1969); he has worked as assistant director and producer for Dusan Makavejev – Zilnik cast a Serbian Roma in the lead and began filming the way he has got used to. "During the last 15 years, with the dismantling of Yugoslavia, I have never waited for funding, before I started a film. All this time my crew and I have been the main investors. Sometimes when you are in the middle of it, a television station or even a state fund will get involved. In the *Kenedi 1* case, we were supported to blow up the video print to 35mm," he said. "Our total budget was less than \$10,000, and if you keep it there you are usually able to pay back your investors and even make a profit. My crew and I usually save some money for a new project – for *Kenedi 3*, we had reserved €7,000. I always work with the same cameraman and sound engineer."

"When *Kenedi Goes back Home* was premièred in Vienna, Kenedi suddenly appeared. I knew he had gone illegally abroad, and there he was – and at the q&a after the film, he was very critical against the Austrians. I said 'Are you stupid, they will kick us both out'. But he already knew he was going to leave the country on the next day. I decided to follow him when he was expelled – and that was how *Kenedi: Lost and Found* (*Gde je Kenedi bio dve godine*/ 2005) was made. Then, in the summer of 2006, I was doing a documentary about the flooding of the Danube, and he suddenly turned up and asked for work. He needed money and told me a story about how

his family house was about to be demolished, because they hadn't paid the builders. I thought he was lying and went to see his family, and they were really in trouble. I said I would make my next film about their struggle to keep the house; I didn't really have a story, but we agreed. The next day he told me he was actually giving sexual services – he didn't mind whether he slept with men or women. I realised it was a thriving business, and at the time he was interested in finding a German or a Dutch man he could marry, and who would take him back to their home country. My first idea was to use this as the theme of the film. However, when there eventually were both a German and Dutch candidate, and they came to see him in Serbia, they found him with a young girl, and backed out. So in *Kenedi Is Getting Married* (*Kenedi se zenio*/ 2007) we used actors. A month ago I went to see Kenedi and his brother, who had just come out of a German prison, and who is even stronger on the screen than Kenedi. There, for the first time, I learned that they had both been born in Italy where they lived for 11 years. They speak Italian fluently.

We decided to make another film, where they search for their original papers because they want to change their identities. Kenedi had been in Turkey where he met an Arab woman and wanted to go to Bagdad, posing as somebody helping German troops. I started shooting in Italy – I suppose I have 10-15 minutes of footage – and then I went back to the family.

They informed me that the two brothers had gone to Hungary on the way to Germany, and had been detained by the police. It is very comfortable for me, because it will be easy to get them out of custody – as long as the Hungarian police knows they will go directly back to Serbia," Zilnik concluded. ■

– JORN ROSSING JENSEN

Rroma Day

How I Invented The Docu-Drama, by Zilnik

"T^oday Serbian cinema is far from the proud days of former Yugoslavian, which used to produce 4-6 good films a year. The former Yugoslavian countries each make 3-7 features annually, state funding mainly goes to films supporting their new identities; still there is a strong collaboration between film-makers in the old republics," explained Zelimir Zilnik.

Still it has been difficult at times. Because of the sanctions, all the laboratories in Serbia were forced to close. Now many directors – myself included – are using digital technology, others are producing their films abroad, including Kusturica. Some very fresh films are coming from the young generation, so I am quite optimistic. The country and people have been through a turbulent period, which is now reflected in the new literature. The state is still hesitant to back films which may seem critical to the system, but I am sure it will change.

"I made my first films in 1966, during the most productive decade – 1961-1971 - of the Titoist regime when openness reigned. Then reaction came, and our films were stopped, either by censorship or they were simply not distributed. So we went abroad. Dusan Makavejev and Alexander Petrovich went to France, and I went to Germany.

However, very early I had started to develop a new docu-drama mainly because I was ideologically criticized for my first films, so when I came up with new projects the mid-1970s they were always stopped when I submitted the screenplays. So what I would do was propose a documentary about textile workers, which nobody could have anything against. I would be let into a textile factory for 10 days, and there I would make a short cut between documentary and fiction. I would collect all the material and write the story based on the real facts.

"I would then wait a year, setting up the production – and then ask the people who had given me their stories whether they would be willing and able to re-act what they had told me. So instead of making a documentary of textile workers I would bring the real story of them, performed by the real heroes. My 13 best films over the years were made this way.

I was able to deal with taboo subjects which would otherwise never have been permitted, such as Albanian-Serbian relations; I did a television series – 3 x80 minutes - about society as seen by cleaning women and toilet ladies; when Milosevic organised his mass meetings, I shot a film about an elderly man crossing the country on his motorbike, accidentally passing 15 of these huge rallies, calling them Mussolini-like and finally deciding to leave for Greece. With another film I managed to create a debate on the changing attitude to foreign students." ■

– JORN ROSSING JENSEN

Festivalul Internațional de Film
TRANSILVANIA

**1 GUST ATÂT DE BUN
1 ZÂMBET LA UN FILM**

NESCAFÉ

Partener TIFF, Cluj,
30 mai - 8 Iunie

3x3

Alexandru Tatos

Mere Roșii

Spre deosebire de colegii săi din 3x3-ul acestui an, Pen-Ek Ratanarung și Victor Erice, Alexandru Tatos nu are un palmares impresionant de premii culese pe la Cannes, Veneția sau Berlin. Iar asta nu pentru că nu ar fi făcut filme bune, ci mai degrabă din cauza unei neșanse istorice: să ne amintim că epoca în care a trăit și a creat nu a fost una dintre cele mai favorabile pentru PR-ul filmelor românești. Fără ambițiile unor cineaști *auteuri* ai perioadei, care alegeau fie să se retragă în metafore tip „făcut cu ochiul” și să își camufleze frustrarea procată de cenzură într-un ermetism manifest, fie să se refugieze în filme calofile asemănătoare „ecranizărilor Hallmark”, Tatos a făcut filme sincere și ne-pretențioase care, fără a fi perfecte, denotă un stil propriu și o ușurință în narațiune pe care puțini se mai oboseau să le cultive în epocă.

O filmografie foarte eterogenă nu înseamnă neapărat lipsa unor obsesii – iar la Tatos se vede asta cel mai bine: deși extrem de diferite între ele, *Mere roșii* (1976), *Casa dintre câmpuri* (1980) și *Secvențe* (1982), reflectă fiecare o preocupare profundă pentru condiția individului-care-refuză-să-nu-gîndească, deși e înconjurat de imbecili. Acest personaj-tip nu e neapărat un intelectual – nu vorbim despre Pintilie sau Pița – ci pur și simplu cineva care refuză să fie o bovină încălțată cu sabotii sistemului. În *Mere roșii* e vorba despre un doctor care refuză să pună ierarhia de partid înaintea bunului-simț. În *Casa dintre câmpuri* – „personajul” sînt două la număr: un cuplu (Tora Vasilescu și Mircea Daneliuc) care se opune unui președinte de CAP discreționar. Iar în *Secvențe* (1982) – personajul e, într-un fel, chiar camera de filmat, chiar dacă nu apare *in sine* în niciun cadru, ci își face simțită prezența perturbatoare prin intermediul unei echipe surprinse în diferite momente din timpul filmărilor într-un oraș de provincie românesc. Filmele par astăzi datate și li se pot reproșa lungimi care fac rabat de la estetica de tip realist al cărei filon se distinge în opera lui Tatos, însă momentele de sinceritate și personajele în mare măsură autentice lasă o impresie generală mai mult decît favorabilă: cinematograful lui

Tatos, chiar dacă nu cel mai consecvent, e respirabil și viu într-o lume care se sufocă în minciuni și adevăruri de carton (așa cum este cea a României '70-'80-iste).

Alexandru Tatos nu a apucat din păcate să treacă prin testul schimbării de lumi din 1989 și să profite de libertatea cuvîntului, cum și-ar fi dorit cu siguranță. Regizorul a murit așa cum a trăit și a creat (adică discret), la vîrsta de 53 de ani, în martie 1990, lăsînd în urmă o operă nu prea stufoasă, compusă din cîteva filme care dau de gîndit, un actor-obsesie (Mircea Diaconu) și un mare semn de întrebare. ■

– TOMA PEIU

Poza zilei

Foto: Adi Marineci

No Limit

Dușmanul dușmanului meu

Britanicul Kevin Macdonald (*One Day in September*, *Touching the Void*) e un documentarist adevărat care lasă povestea să vorbească în locul (pre)concepțiilor sale. În *Dușmanul dușmanului meu* subiectul e cel puțin frisonant – complicitatea postbelică americană (&catolic/papală) cu crimi-

nalii de război naziști, mai ales șeful secțiunii 4 a SD-ului din Lyon, coordonator al luptei contra „terorismului” (i.e. rezistența franceză), Klaus Barbie. În caz că vă strîmbați gîndindu-vă „încă o chestie cu naziști”, vă spunem că pe Macdonald îl interesează prioritar *aftermath*-ul WW2, felul cum oameni ca „măcelarul din Lyon” au supraviețuit cu brio (&chiar succes) reprofilați în consultanți experți anticomuniști (de unde titlul), apoi arhitecți ai sabotării terorist/ sanglante a stîngii europene ori al unui visat Al Patrulea Reich bolivian... Iar KM nu e genul Moore care urlă și se indignează fățiș, dar, credeți-mă, nu e nevoie pentru că istoria asta „alternativă” îți îngheață și singură singele în vine. ■

– CARMEN MEZINCESCU

vodafone

Fii provocaTIFF

"Multe filme sunt despre viață. Ale mele sunt ca o bucată de tort..."

Alfred Hitchcock

Testează-ți zilnic cunoștințele cinematografice! Activează-ți Vodafone Internet pe mobil și intră în Vodafone live! secțiunea TIFF/Fii provocaTIFF! Recunoaște actorul & filmul corespunzător fiecăreia dintre cele 3 replici celebre expuse în concurs și poți câștiga un telefon Sony Ericsson W910i!

Regulamentul concursului:
www.vodafone.ro/live/TIFF
 Perioada concursului: 30 mai – 8 iunie 2008

Trălește flecare clipă

LOADING...

Dezvoltăm PROIECTE și susținem PROIECȚII care vă colorează viața.

Bucurați-vă de TIFF împreună cu noi!

Mai mult decât locuințe...

Blog

ANCA GRĂDINARIU (APERITIFF@TIFF.RO)

Premiile la Cannes trebuie să înceteze!

Domnilor, sînt indignată și spun răspicat: nu mai suport! Și prin mine glăsuiește vocea întregului popor român care plătește taxe și impozite și care s-a saturat să fie insultat la el acasă. Domnilor, cît o să mai cîștigăm premii la Cannes? O să exprim cu tărie ceea ce nimeni n-a avut curajul: juriul acestui jalnic festival e principalul sabotor al imaginii României în lume. Ce mai, francezii au fost dintodeauna dușmanii tuturor popoarelor, dar în ultima vreme, li s-a cășunat pe noi. Dar la ce să te aștepti de la niște pederasta stîngiști care mîncă melci și practică acte sexuale în trei? Ceea ce mă umple de mînie e faptul că statul român îi sponsorizează, cu bani de la buget, pe agenții lor, adică pe regizorații români (nici ghilimelele, nici zeflemeaua nu sînt suficient ca să arate la ce distanță sînt aceste otrepe de statutul de Regizor, întrupat în persoana dl Sergiu Nicolaescu, un simbol marcant al culturii și geniului acestei nații). Nu știu ce înțelegere secretă are statul român cu statul francez, dar știu sigur că-i mină lui Băsescu. Există zvonuri care spun că noi ne-am angajat să le adăpostim deșeurile atomice, și ei s-au angajat că premiază niște deșeuri cinematografice. Întrebarea mea este: a văzut cineva aceste filme, înainte ca ele să fie exportate? Domnilor, dar chiar nu mai există un control de calitate? Cine a dat drumul la aceste filme urite, denigratoare, care nu au nimic de-a face cu realitatea românească? Cu realitatea anului 2008, unde România e un membru marcant al Uniunii Europene? Sîntem o țară în plină dezvoltare, cu locuitori care cîștigă din ce în ce mai mult, cu parcuri din ce în ce mai înfloritoare, cu supermarketuri din ce în ce mai numeroase, cu din ce în ce mai multe bănci și biserici. Cînd au ieșit

ultima oară regizorații români pe străzi? Dacă ar fi ieșit mai des din turnul lor de fildeș, ar fi văzut că străzile nu mai sînt străbătute doar de Dacii! Domnilor, unde sînt 4X4? Unde sînt Maybach-urile care înfumusețază aspectul Bucureștiului nostru drag? Unde sînt peliculele de odinioară, sărbători ale muncii și ale spiritului? Unde sînt filmele despre alte categorii de oameni ai muncii în afară de sărăntoci și hoți? Nu de o asemenea cinematografie avem noi nevoie. Avem nevoie de o cinematografie care să prezinte un model de român cu care să ne mîndrim. Să arate Europei că sîntem demni de ea.

Jos cu acești detractorii de pe marile și micile ecrane! Ne-am saturat de aerele lor intelectuale și de otrava pe care o strîns-o în ei! Toți la un loc nu fac nici cît un deget al lui Costel Busuioac, acest român minunat care a reaprins făclia patriotismului peste hotare. De ce numai avortoni și muribunzi? De ce nu și oameni de știință, tineri excepționali care muncesc cu sîrg pentru cele mai mari corporații din lume? De ce nu filme despre simboluri naționale ca Nadia sau Hagi? Acești impostori care-și zic „autori”, infierează comunismul, dar se umplu de premii și de banii străinătății profitînd de el. Domnilor, s-au făcut și lucruri bune în țara asta! Avem și oameni de omenie și doctori cinstiți. Avem și mall-uri la Vaslui! Țăranii nu mai au televizoare cu lămpi. Oamenii de la țară, care s-au întors în țară după ce s-au jertfit prin străinătate ca să pună o piine pe masă, cei care au pus umarul la creșterea PIB-ului, au astăzi plasmă!

Pentru ce vă încăpățînați să spuneți doar ce vă dictează pervertiții vestici și să faceți filme pe care nu le vede nimeni? Nu vedeți că țara noastră e departe de a manifesta un viu interes în legătură cu „creațiile” voastre? Țara vă strigă: nu avem nevoie de voi! Țara vrea o privire optimistă spre viitor! După fiecare film deprimant, impregnat de periculoasa estetică a urîtului, acești indivizi ar trebui obligați să facă un documentar turistic, care să prezinte într-o nouă lumină frumusețile patriei. Ne-am saturat și de denaturarea trecutului – dacă Ceaușescu nu interzicea avortul, eram acum un popor de țigani! Noi, românii de bine, promitem să vă boicotăm! Noi, patrioții, noi cei sătui de jeg și dornici de valori curate, avem de văzut un campionat european de fotbal și o echipă de susținut. Hai România! ■

Oferta este valabilă pentru toate abonamentele Vodafone. Dacă păstrezi serviciul activ după terminarea perioadei de testare de 2 luni, acesta este taxat cu 4,76 €/lună cu TVA inclus. Serviciul se poate dezactiva gratuit după cele 2 luni de testare. Detalii în magazine și pe www.vodafone.ro.